

1

Er hing onweer in de lucht. Marieke de Zwart veegde opnieuw zweet van haar voorhoofd. Het gele lampje om haar linkerarm bewoog mee op haar loopritme. Misschien had ze vanavond beter niet kunnen joggen. Afgelopen dagen was het te heet geweest, maar ook nu, een half uur na zonsondergang, plakte haar shirt aan haar rug. Ze keek naar de bewolkte hemel. De lauwe wind trok aan. Ze was bijna thuis, hooguit zeven of acht minuten lopen. In de verte dacht ze de donder al te horen.

Haar lange benen brachten haar snel bij de burgemeester Willems-laan. Ze volgde het fietspad langs de weg. De meeste huizen aan de overkant waren donker. Marieke had nooit begrepen waarom afwezige bewoners geen tijd klokken inschakelden, zodat hun woningen een enigszins bewoonbare indruk achterlieten. Afgelopen week was er een recordaantal inbraakmeldingen op het bureau geweest.

Aan het eind van de laan, vlak bij de rotonde, haastte een man zich met twee witte herdershonden naar huis. Verderop ploegde een eenzame fietser tegen de wind in. Bermhoven was grotendeels uitgestorven tijdens de zomervakantie.

Marieke zag zichzelf weerspiegeld in de ruit van het benzine-station. Haar gezicht strak, haar donkerblonde haar in een paardenstaart. Zo meteen thuis een glas koud vruchtensap, nieuws lezen, haar mail checken en daarna lekker douchen. Misschien nog een paar bladzijden lezen, en dan slapen.

Ze ging bij de rotonde linksaf, volgde het looppad langs de Vossenstaart en zag in de verte het vertrouwde silhouet van haar

woonwijk tussen de bomen door. Bij de brug stopte ze en deed ze een paar rekoefeningen. Moeiteloos zwaaide ze haar benen op de brugleuning. Ze deed een paar ademhalingsoefeningen en rekte zich opnieuw uit. Ze draaide zich om en toen zag ze de man naar haar toe lopen. Hij was net het zebrapad overgestoken. Haar adem stokte. Die houding, die brede schouders, maar vooral: dat loopje.

Dat manke loopje.

Marieke kende maar één man die zo liep. Als hij zijn linkerbeen neerzette leek het of hij zijn evenwicht verloor. Zijn hoofd bewoog naar die kant, maar dan stapte hij met zijn rechtervoet en was hij weer in balans. Zij was de oorzaak van dat karakteristieke loopje.

Ze bleef staan. Wat deed Eddy van Warmerdam hier?

Een rilling trok over haar bezwete rug.

Ze deed een stap opzij en belandde in het schijnsel van de eenzame lantaarnpaal. Er was geen twijfel mogelijk. De man die naar haar toe strompelde was Eddy. Ze herkende hem meteen. Hij zag er verzorgder uit dan acht jaar geleden. Hij had nog wel die gegroefde, vierkante kop, maar zijn haren waren geknipt, hij was geschoren en hij droeg een bril. Zijn vest hing over zijn linkerarm. De bovenste knopen van zijn overhemd waren los. In het licht glansde iets tussen zijn borstharen.

Wat het meest aan hem was veranderd was zijn blik, zag Marieke toen hij haar tot op drie meter was genaderd. Ze had gehoord dat hij zijn leven had gebeterd, maar nu zag ze het in zijn ogen. Hij had iets vaderlijks over zich. Iets rustigs. Een heel andere man dan de opgefokte agressor van vroeger. Zag ze het goed, glimlachte hij omdat hij haar herkende? Had hij haar opgewacht om te zeggen hoe goed het tegenwoordig met hem ging? Dit was tenslotte haar gebruikelijke looproute.

Hij ademde zwaar. Het was belachelijk stil, alsof zij en Eddy buiten de wereld stonden, alsof hun ontmoeting zich in een vacuüm afspeelde.

Maar niet voor lang.

Ze opende haar mond om hun zwijgen te doorbreken toen een donkergekleurde auto zonder verlichting de hoek om scheurde. Eddy keek om. Onwillekeurig zette ze een stap naar achteren, zodat ze buiten de lichtcirkel van de lantaarn terechtkwam. Op dat moment klonk een kort, scherp geluid. Marieke herkende het meteen. Haar reflexen reddden haar. Ze bedekte haar looplampje, dook achter de grote kastanjeboom en liet zich vallen. Er klonk nog een schot met een wapen dat was voorzien van een geluiddemper.

De auto raasde ervandoor.

Met bonkend hart wachtte ze tot het weer stil was. Toen kwam ze snel tevoorschijn. Eddy lag op zijn rug op de stoep, zijn hoofd net in het gras. Ze knielde naast hem. Ze hoefde niet eens te kijken. Zijn wijd open ogen starden dood naar de lucht. Ze voelde aan zijn hals. Geen hartslag.

Marieke haakte haar lampje los en bewoog het over zijn lichaam. Twee bloedvlekken op zijn overhemd. Eén schot was waarschijnlijk dwars door zijn hart gegaan. Eddy had niet geild of gekermd. Hij moest op slag dood zijn geweest.

Ze sloot haar ogen en haalde diep adem. Het ruisen van de wind klonk spookachtig. Ze was samen met een dode. Ineens kwam ze overeind en griste haar mobieltje uit haar heuptas. Intuïtief drukte ze op het knopje met nummer twee. Ze zuchtte diep en wierp een zijdelingse blik op Eddy. Het voelde onwerkelijk om die grote man zo...